Prima instanță: Judecătoria Căușeni, sediul Central, judecător Nicolae Negru
Dosarul nr. 2r-700/26
(2-24009649-02-2r-09042026)

**D E C I Z I E**

8 iunie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț și Roman Pascari

examinând fără participarea părților, recursul declarat de avocatul Victor Coda, în interesele lui Anatolie Ivanov,

împotriva încheierii Judecătoriei Căușeni, sediul Central din 26 februarie 2026, prin care s-a respins cererea de asigurare a acțiunii,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Anatolie Ivanov către S.A. „Orizont-95" și Marin Gogu cu privire la instituirea servituții,

a c o n s t a t a t:

**Circumstanțele cauzei:**

La data de 23 ianuarie 2024 Anatolie Ivanov s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către S.A. „Orizont-95" și Marin Gogu cu privire la instituirea servituții de trecere asupra sectorului cu dimensiunile de 6,0 m lățime și 21 m lungime din terenul cu nr. cadastral ***** înregistrat în drept de proprietate după SA „Orizont - 95", în folosul și pentru uzul terenului cu nr. cadastral ***** înregistrat în drept de proprietate după Anatolie Ivanov, conform planului separării terenului pentru delimitarea drumului de acces la clădirea de producere din str. Alba Iulia 85/A , or. Căușeni; -obligarea S.A. „Orizont - 95" și succesorii lui de drepturi să nu-i creeze lui Ivanov Anatolie obstacole în trecerea pe sectorul grevat cu servitute, a imobilului cu nr. cadastral *****

Pe parcursul examinării cauzei în fond, reclamantul Anatolie Ivanov a depus o cerere privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

În motivarea cererii de aplicare a măsurilor de asigurare, reclamantul a indicat că, în cadrul ședinței de judecată din 18 septembrie 2025, administratorul SA „Orizont-95", Sîrbu Ilona, a declarat că terenul pretins dominant aparține atât SA „Orizont-95", cât și persoanei fizice Gogu Marin, circumstanță confirmată, în opinia reclamantului, prin certificatul informativ din 23 septembrie 2025, eliberat de IP „Cadastrul Bunurilor Imobile", Serviciul Cadastral Teritorial Căușeni.

Totodată, reclamantul a invocat că administratorul SA „Orizont-95" ar fi recunoscut în ședința de judecată faptul blocării accesului către imobilul reclamantului, prin intermediul terenului aflat în proprietatea societății, invocând motivele expuse în fața instanței.

Potrivit susținerilor reclamantului, la moment acesta este lipsit inclusiv de un acces provizoriu către bunul imobil cu numărul cadastral *****, situat în or. Căușeni, str. Alba Iulia nr. 85A, iar durata examinării cauzei are ca efect afectarea continuă a exercitării dreptului său de proprietate și producerea unui prejudiciu permanent. În aceste condiții, reclamantul consideră necesară intervenția instanței prin aplicarea unor măsuri provizorii de protecție a drepturilor sale până la soluționarea definitivă a litigiului.

În acest context, reclamantul a solicitat aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, prin obligarea pârâtei să nu blocheze, restricționeze sau limiteze accesul către imobilul cu numărul cadastral *****, inclusiv prin descuierea porților și înlăturarea obstacolelor existente pe terenul cu numărul cadastral *****, aflat în proprietatea SA „Orizont-95” și a lui Gogu Marin, astfel încât să fie asigurat accesul persoanelor și al mijloacelor de transport cu masa de până la 3,5 tone către imobilul reclamantului pe durata examinării cauzei.

**Poziția instanței de fond:**

Prin încheierii Judecătoriei Căușeni, sediul Central din 26 februarie 2026 s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de reclamantul Anatolie Ivanov privind asigurarea acțiunii.

**Solicitarea recurentului:**

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 26 februarie 2026 avocatul Victor Coda, în interesele lui Anatolie Ivanov, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Căușeni, sediul Central din 26 februarie 2026, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii primei instanțe și emiterea unei decizii, prin care să fie admisă cererea de asigurare a acțiunii.

**Argumentele părților:**

În motivarea recursului, reprezentantul recurentului a susținut că încheierea contestată este neîntemeiată, fiind pronunțată cu aplicarea eronată a normelor de drept procesual referitoare la asigurarea acțiunii și fără o apreciere completă a circumstanțelor relevante ale cauzei.

În acest sens, s-a invocat că terenul cu numărul cadastral *****, aflat în proprietatea SA „Orizont-95”, nu este utilizat în prezent pentru desfășurarea vreunei activități economice sau industriale, astfel încât permiterea accesului temporar al reclamantului nu ar genera un prejudiciu real proprietarului terenului. În schimb, blocarea accesului către bunul imobil al reclamantului împiedică exercitarea dreptului de proprietate asupra acestuia și afectează activitatea economică desfășurată de reclamant.

Recurentul a mai arătat, că pârâtul Marin Gogu deține doar o cotă-parte minoră din terenul litigios, destinată amplasării unui transformator electric, având acces la acesta pe o altă cale, însă beneficiază în fapt de folosința întregii suprafețe, în timp ce reclamantul este lipsit integral de acces către propriul imobil.

Totodată, s-a susținut că, pe parcursul unei perioade de aproximativ 15 ani, reclamantul a utilizat nestingherit calea de acces contestată, ceea ce ar fi generat o stare de fapt stabilă și o așteptare legitimă privind continuarea exercitării acestui acces. În opinia recurentului, blocarea accesului ar fi survenit doar în urma deteriorării relațiilor dintre părți și ar constitui o exercitare abuzivă a dreptului de proprietate.

De asemenea, recurentul a invocat că litigiul își are originea în modul de formare și înregistrare a bunurilor imobile de către autoritățile competente, susținând că lipsa instituirii unei servituți de trecere la momentul separării terenului de construcție a generat situația litigioasă actuală. În aceste condiții, măsura solicitată ar avea un caracter exclusiv provizoriu și ar urmări menținerea posibilității de folosință a bunului până la soluționarea definitivă a cauzei.

Referitor la condițiile de aplicare a măsurilor de asigurare, recurenta a susținut că instanța de fond nu a efectuat o analiză efectivă a principiului proporționalității și nu a pus în balanță interesele concurente ale părților. Potrivit acestuia, prejudiciul cauzat reclamantului prin lipsirea totală de acces la imobil este considerabil mai mare decât eventualele inconveniente pe care le-ar suporta pârâții prin permiterea temporară a accesului pe terenul litigios.

În susținerea poziției sale, recurentul a invocat jurisprudența națională și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, apreciind că măsura solicitată nu urmărește recunoașterea anticipată a unui drept de servitute, ci conservarea situației existente și prevenirea producerii unor prejudicii ireparabile până la soluționarea fondului litigiului.

Totodată, s-a susținut că instanța de fond a apreciat eronat inexistența unui risc iminent, întrucât pericolul nu rezidă în înstrăinarea bunului litigios, ci în imposibilitatea utilizării și întreținerii imobilului reclamantului, precum și în prejudiciile patrimoniale continue generate de lipsa accesului către acesta. În opinia recurentului, aceste circumstanțe justifică aplicarea măsurilor de asigurare prevăzute de art. 175 CPC, prin interzicerea pârâților de a împiedica accesul reclamantului către bunul său până la soluționarea definitivă a cauzei.

**Termenul de declarare a recursului:**

Conform art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Din actele cauzei Colegiul judiciar a constatat, că încheierea contestată a fost emisă la data de 26 februarie 2026, iar cererea de recurs a fost înregistrată în aceiași zi-26 februarie 2026. Astfel, Colegiul conchide că recursul a fost depus în interiorul termenului legal.

**Aprecierea instanței de recurs:**

Analizând legalitatea și temeinica încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că, recursul este neîntemeiat şi urmează a fi respins, reieșind din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părţilor.

În baza art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Potrivit art. 174 Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului pînă la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În temeiul art. 175 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept să interzică pîrîtului săvîrşirea unor anumite acte.

În conformitate cu art. 177 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cererea de asigurare a acțiunii se indică motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

În acest context Colegiul notează că, asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente; au un caracter temporar; au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului; urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.

Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii este la latitudinea instanței de judecată.

Astfel, Colegiul subliniază că pentru a dispune aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii nu este suficientă acceptarea spre examinare a cererii de chemare în judecată cu caracter patrimonial, ci este necesar ca judecătorul sau instanța de judecată să stabilească, în baza probelor și argumentelor prezentate de reclamant, că neluarea unor astfel de măsuri ar putea face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În această ordine de idei, Colegiul reține că stabilirea oricărei restricții față de pârât, prin măsurile de asigurare a acțiunii, se permite doar în cazuri excepționale, în baza unor temei expres prevăzute de  Codul de procedură civilă.

Colegiul relevă că, la pronunțarea încheierii privind aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, judecătorul urmează să verifice: raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare; probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor de asigurare; dacă există pericolul in mora (pericol de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare); asigurarea unui echilibru între părțile cointeresate; preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare; în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate este în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

Din materialele cauzei s-a stabilit că, la data de 23 ianuarie 2024 Anatolie Ivanov s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către S.A. „Orizont-95” și Marin Gogu cu privire la instituirea servituții de trecere asupra sectorului cu dimensiunile de 6,0 m lățime și 21 m lungime din terenul cu nr. cadastral ***** înregistrat în drept de proprietate după SA „Orizont - 95”, în folosul și pentru uzul terenului cu nr. cadastral ***** înregistrat în drept de proprietate după Anatolie Ivanov, conform planului separării terenului pentru delimitarea drumului de acces la clădirea de producere din str. Alba Iulia 85/A , or. Căușeni; -obligarea S.A. „Orizont - 95” și succesorii lui de drepturi să nu-i creeze lui Ivanov Anatolie obstacole în trecerea pe sectorul grevat cu servitute, a imobilului cu nr. cadastral *****

Pe parcursul examinării cauzei în fond, reclamantul Anatolie Ivanov a depus o cerere privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, prin obligarea pârâtei să nu blocheze, restricționeze sau limiteze accesul către imobilul cu numărul cadastral *****, inclusiv prin

descuierea porților și înlăturarea obstacolelor existente pe terenul cu numărul cadastral *****, aflat în proprietatea SA „Orizont-95” și a lui Gogu Marin, astfel încât să fie asigurat accesul persoanelor și al mijloacelor de transport cu masa de până la 3,5 tone către imobilul reclamantului pe durata examinării cauzei.

Instanța de fond, verificând situația și stare de fapt a pricinii în coraport cu cadrul legal pertinent și aplicabil speței, a respins cererea depusă de către reclamantul Anatolie Ivanov cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, ca neîntemeiată.

La caz, instanța de recurs constată că, în motivarea soluției de respingere a cererii de asigurare a acțiunii, instanța de fond a concluzionat, că reclamantul nu a prezentat probe concludente care să demonstreze existența unui risc real potrivit căruia neaplicarea măsurilor de asigurare ar putea face imposibilă executarea unei eventuale hotărâri judecătorești de admitere a acțiunii.

Totodată, instanța de fond a reținut că din materialele cauzei nu rezultă existența unor elemente probatorii care să confirme riscul de înstrăinare, degradare sau deteriorare a bunurilor pârâtului, de natură să afecteze executarea unei eventuale hotărâri judecătorești.

De asemenea, s-a constatat că reclamantul nu a indicat în mod concret în ce mod neinstituirea măsurilor asiguratorii solicitate ar putea determina imposibilitatea executării sau tergiversarea executării unei eventuale hotărâri pronunțate în cauză, limitațiile invocate având un caracter general și nedovedit.

Verificând legalitatea și temeinicia încheierii primei instanțe, prin prisma motivelor invocate de recurent și a materialelor cauzei, Colegiul conchide că soluția oferită de prima instanță este corectă.

În susținerea opiniei enunțate, Colegiul notează, că măsurile de asigurare a acțiunii au un caracter excepțional, fiind dispuse numai în situațiile în care sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de lege, respectiv existența unei aparențe verosimile a dreptului pretins, demonstrarea unui risc real și actual de prejudiciere a dreptului reclamanților și posibilitatea ca, în lipsa acestor măsuri, executarea unei eventuale hotărâri judecătorești să devină imposibilă sau considerabil îngreunată.

Astfel, din analiza materialelor cauzei, Colegiul constată că instanța de fond a examinat în mod corect circumstanțele invocate de părți și a apreciat în mod just că nu sunt întrunite condițiile legale pentru aplicarea măsurilor de asigurare solicitate.

Contrar susținerilor recurentului Colegiul reține că argumentele invocate în recurs nu sunt de natură să infirme legalitatea și temeinicia concluziilor instanței de fond, întrucât acestea se rezumă la afirmații generale privind existența unui pretins risc de prejudiciere a dreptului de proprietate, fără a fi susținute prin probe concludente, apte să demonstreze îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 177 CPC.

Or, aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii presupune, în mod cumulativ, dovedirea unei aparențe rezonabile a dreptului invocat și a existenței unui risc real, iminent și concret de imposibilitate sau îngreunare considerabilă a executării unei eventuale hotărâri judecătorești. În speță, din materialele cauzei nu rezultă existența unor asemenea împrejurări.

Colegiul subliniază, că simpla invocare a blocării accesului către bunul imobil, fără indicarea unor probe obiective care să demonstreze riscul înstrăinării, deteriorării ori alterării bunului pârât sau imposibilitatea executării unei eventuale hotărâri favorabile reclamantului, nu poate justifica aplicarea unei măsuri de asigurare cu caracter excepțional.

De asemenea, susținerea recurentului privind necesitatea asigurării accesului provizoriu la imobil nu este suficientă prin ea însăși pentru a demonstra îndeplinirea condiției legale

referitoare la riscul de imposibilitate a executării hotărârii judecătorești, în lipsa unor elemente probatorii care să ateste caracterul inevitabil și actual al acestui risc.

În aceste circumstanțe, Colegiul constată că instanța de fond a apreciat corect că reclamantul nu a argumentat și nu a probat în mod convingător în ce mod neaplicarea măsurilor solicitate ar putea conduce la imposibilitatea sau la îngreunarea executării unei eventuale hotărâri judecătorești, motiv pentru care soluția de respingere a cererii de asigurare a acțiunii este legală și întemeiată.

Din considerentele menţionate şi având în vedere faptul, că prima instanţă întemeiat a respins cererea depusă de reclamantul Anatolie Ivanov, iar cererea de recurs este neîntemeiată, instanţa de recurs ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de către avocatul Victor Coda, în interesele lui Anatolie Ivanov şi a menţine încheierea Judecătoriei Căușeni, sediul Central din 26 februarie 2026 cu privire la respingerea cererii cu privire la asigurarea acţiunii, ca întemeiată şi legală.

În conformitate cu art. 427 lit. a) și art. 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții de Apel Centru,

**d e c i d e** :

Se respinge cererea de recurs declarată de avocatul Victor Coda, în interesele lui Anatolie Ivanov.

Se menține încheierea Judecătoriei Căușeni, sediul Central din 26 februarie 2026, prin care s-a respins cererea cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Anatolie Ivanov către S.A. „Orizont-95” și Marin Gogu cu privire la instituirea servituții.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Craveț

Roman Pascari